

ENTER

RICK RIORDAN

นวนิยายแปล

มรดกลับ ใต้ทะเลลึก

DAUGHTER OF THE DEEP

ผลงานจากพิพิธภัณฑ์ 'เพอร์เซีย แจ็กสัน'

คำนำ

กลับมาอีกครั้งกับผลงานของนักเขียนคนโปรดที่แฟนๆ ต่างรอคอย!

จากเรื่องราวของเหล่านุชนกึ่งเทพกรีก-โรมัน เหล่าผู้เดินตามวิถีเทพแห่งอียิปต์ จนกระทั่งถึงเหล่านักรบอินแฮร์รี่แห่งวัลฮัลลา Rick Riordan ไม่เคยทำให้พวกเราผิดหวัง ซึ่งนี่การันตีจินตนาการอันเต็มไปด้วยสีสัน ตัวละครสุดเท่ และการต่อสู้อันน่าประทับใจเสมอ

'Daughter of the Deep' เป็นงานเขียนชิ้นพิเศษที่ Rick Riordan หยิบผลงานอมตะอย่าง 'ใต้ทะเล 20,000 โยชน์' ของฌูล แวร์นมาต่อยอด แต่ก็ยังคงเสน่ห์และกลิ่นอายความเป็นตัวเองไว้ได้อย่างครบถ้วน หากกำลังมองหาเรื่องราวการผจญภัยที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีล้ำโลกสุดอลังการ ขณะเดียวกันก็ลึกซึ้งในมิติแห่งจิตใจมนุษย์ รวมถึงมีการเติบโตอย่างงดงามของตัวละครแล้วละก็ วางใจได้เลย คุณหยิบหนังสือถูกเล่มแล้ว

มหาสมุทรกว้างใหญ่จะพามนุษย์ตัวเล็กๆ ไปค้นพบอะไรได้บ้าง ร่วมค้นหาคำตอบไปพร้อมกับ 'อานา ดักการ' คนเก่งของพวกเรากันเถอะ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทวดานานและปรกรณ์มโหราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อ The Heroes of Olympus และ The Trials of Apollo นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์และวรรณกรรมชุด Magnus Chase and the Gods of Asgard ซึ่งว่าด้วยปรกรณ์มโหราณ

ทุกวันนี้ริก ไรออร์แดนยังคงพร้อมส่งตัวละครของเขาไปสู่การผจญภัยครั้งใหม่อยู่เสมอ ขณะเดียวกันก็ร่วมมือกับ Disney-Hyperion ก่อตั้งสำนักพิมพ์ย่อย Rick Riordan Presents ทำการคัดเลือกผลงานของนักเขียนหน้าใหม่มาตีพิมพ์ โดยเฉพาะเรื่องราวของเทพปรกรณ์มโหราณในวัฒนธรรมอื่นๆ บนโลกที่ยังรอคอยการเล่าขานอยู่

พลังสร้างสรรค์ของธรรมชาติ
อยู่เหนือกว่าสัญญาตญานทำลายล้าง
ของมนุษย์หลายขุม
— ฌูล แวร์น
ใต้ทะเล 20,000 โยชน์

ความนำ

อย่าหยิบดาวทะเลทางแขนของมันนะ

รู้หรือไม่ มหาสมุทรลึกกว่าแปดสิบลีเปอร์เซ็นต์ยังไม่ผ่านการสำรวจแปดสิบเลนนะทุกคน! เป็นไปได้สูงมากกว่า ณ เวลานั้นนางเงือกสักตนกับหมึกยักษ์สักตัวอาจกำลังเคี้ยวหมักระโรนีสานห่วยขนาดใหญ่ดื้อๆ พลางนึกสงสัยว่าเมื่อไรเราจะรู้เรื่องราวและค้นพบสักทีว่าแท้จริงแล้วแอตแลนติส* เป็นแค่สวนสนุกที่เกิดเหตุผิดพลาดร้ายแรงเท่านั้นก็ได้ ใครจะรู้

ไม่มีใครให้คำตอบได้แน่ชัดเพราะพื้นที่มหาสมุทรซึ่งเราไม่รู้จักนั้นมากมายเหลือเกิน และฉันก็กลัวสิ่งที่เราไม่รู้จัก เพราะฉะนั้นไม่ต้องบอกก็รู้ว่าฉันน่าจะกลัวมหาสมุทรสุดๆ บางทีความกลัวนี้อาจเริ่มขึ้นตอนฉันอายุได้สิบขวบ ตอนนั้นฉันดันหยิบดาวทะเลตัวหนึ่งขึ้นมาโดยจับที่แขนของมัน...และไม่ช้าก็พบว่าตัวเองมีชิ้นส่วนดินคุกดึกอยู่ในมือ ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ดาวทะเลงอกแขนใหม่ได้ ฉันจึงเชื่อไปแล้วว่าตัวเองเป็นสมาตกร ฉันทรุดลงคุกเข่าและร้องตะโกนด้วยความพร่ำเพรื่อ (บ้าเอ๊ย

* แอตแลนติส คืออาณาจักรในตำนานซึ่งเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุอย่างมาก ว่ากันว่าขณะที่อาณาจักรเรืองอำนาจ วัฒนธรรมกลับถดถอย สุดท้ายทั้งอาณาจักรก็จมลงสู่ก้นทะเลจากแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ และหายสาบสูญไป

**แรงข้างสารนี่! ทำให้สิ่งมีชีวิตบริสุทธิ์...ต้องมาตาย! นี่หมายความว่า
ฉันไม่ต้องเข้ายมไปตลอดชีวิตก็ได้สินะ)**

แต่ยิ่งฉันกลัวอะไรมากเท่าไร ฉันก็ยังมีแนวโน้มจะหมกมุ่นกับมัน
มากเท่านั้น และตั้งแต่เหตุการณ์ดาวทะเลหายนั้นครั้งนั้น มหาสมุทรและ
ผู้อาศัยอันแปลกพิลึกก็เข้ามาครองพื้นที่จิตใจฉันในฐานะชุมพลที่ไม่มีใคร
หยั่งถึง ความงามที่ไม่อาจจินตนาการได้ และศักยภาพที่ยังไม่ถูกค้นพบ
ใช่แล้ว ฉันกำลังพูดถึงพวกเธอ เหล่า*เอไคโนเดิร์ม** และ*โอฟิูรอยด์***
หลากหลายพันธุ์ทั้งหลาย

มรดกกลับได้ทะเลลึกของริก ไรออร์แดน ถ้ายทอดทุกแง่มุมของ
ความน่าทึ่งและน่าสะพรึงนั้น

หากคุณโยนหาเรื่องราวที่จะทำให้หัวใจเต้นแรง ต้องกอบโกย
ลมหายใจเข้าปอดเพราะจุดพลิกผันหักมุมมากมาย และทำให้จิตวิญญาณ
เล่นโลดโผนไปกับการพยายามหอบหัวตัวละครหลากหลายสีอันประกอบไปด้วย
ซินนามอนโรลตะเล็กระรอกแสนฉลาดและอาจกระหายเลือด (อ้อ แล้วก็มี
สิ่งมีชีวิตตัวมหึมาแห่งห้วงลึกที่แท้จริงแล้วแค่ต้องการความรักเท่านั้นเอง)
คุณจะได้พบทั้งหมดนั้นและอีกมากมายในหน้าต่อไป เรื่องราวของเรา
เริ่มต้นด้วยโรงเรียนคู่อริสองโรงเรียนและภัยพิบัติที่จะส่งนักเรียนปีหนึ่งของ
โรงเรียนฮาร์ดีง-เพนคอฟต้อะคาเดมีอันสูงส่งไปสู่ภารกิจเสี่ยงตายในการ
เผยความลับเกี่ยวกับเทคโนโลยีประเภทที่ทรงพลังมากพอจะสร้างโลกทั้งใบ
ขึ้นใหม่ได้ ฉันนั่งแทบไม่ติดเก้าอี้ตลอดเวลาที่เหล่าตัวละครนำทางเราไปเจอ
เรื่องสนุกสุดไฮเทค ปริศนาห้วงทะเลลึก และกลยุทธ์ทางทหารแบบที่ทำให้
ฉันรู้สึกฉลาดขึ้นแม้ฉันจะทำเพียงซุกตัวอยู่ในผ้าห่มนุ่มๆ มาเกือบทั้งวัน

* เอไคโนเดิร์ม (Echinoderm) คือไฟลัมหนึ่งของสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่พบในทะเล โครงสร้างภายนอก
มีลักษณะเป็นแผ่นหินปูน แต่ละชนิดมีรูปร่างแตกต่างกัน สัตว์ในไฟลัมนี้ เช่น ดาวทะเล ปลิงทะเล หรือ
เม่นทะเล

** โอฟิูรอยด์ (Ophiroid) คือชั้นหนึ่งในไฟลัม Echinodermata เป็นสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ตามซอกหิน ปะการัง
ออกหากินกลางคืน ชนิดที่เป็นที่รู้จักคือดาวเปราะและดาวตะกั่ว

ก็ตาม

ฉันนึกไม่ออกแล้วว่าจะมีกับตันคนไหนที่จะเป็นผู้นำการผจญภัย
ทางน้ำนี้ได้ดีไปกว่าอานา ดักการผู้เก่งฉกาจ อานามีครบทุกอย่างที่ฉันฝัน
ให้ตัวเองในวัยสิบห้าเป็น ทั้งกล้าหาญ ฉลาดล้ำ เป็นเลิศด้านภาษาศาสตร์
เป็นเพื่อนกับโลมาชื่อโสกราตีส และส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับโรคนั้น
ในตอนที่ยังเป็นเพียงวัยรุ่นจอมฝันเพียงคนเดียว...คืออานามีภาระต้อง
รับผิดชอบมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษซึ่งดันเป็นของระดับตำนาน

คืออย่างนี้ เรื่องมีอยู่ว่าอานาเป็นลูกหลานรุ่นสุดท้ายของกับตันนีโม
และอะไรๆ มันก็เริ่มจะซับซ้อนขึ้นจากตรงนี้ ในฐานะสมาชิกตระกูลดักการ
คนสุดท้าย อานาไม่เพียงแต่พบว่าตัวเองต้องพยายามไขปริศนาเรื่องมรดก
ที่สามารถพลิกโฉมความเข้าใจของคนทั้งโลกที่มีต่อเทคโนโลยีได้ แต่ยังต้อง
ดิ้นรนค้นหาคำตอบของคำถามที่ใหญ่กว่านั้น อย่างเช่นใครเคยทำอะไร
เพื่อเรา และเราทำอะไรเพื่อคนอื่นได้บ้าง การตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้องนั้น
ง่ายดายเมื่อโลกทั้งใบกำลังจับตามองอยู่ แต่เมื่อเราอยู่ใต้ท้องทะเลลึก
ที่ซึ่งแสงตะวันส่องไม่ถึง สุดท้ายเราก็คอาจลงมือทำอะไรบางอย่าง
ที่ไม่เคยคาดคิดก็เป็นได้...

สำหรับฉันแล้ว เรื่องราวนี้มีส่วนคล้ายกับมหาสมุทรอย่างมาก
ทั้งน้ำตื้นตื้นพอๆ กับที่น้ำพริ้วพริ้ว และไม่ว่าจะมองมุมไหนก็เท่สุดๆ เลย
อ่านให้สนุกนะทุกคน! แล้วก็อย่ากินชีนนามอนโรลเยอะเกินไปล่ะ

Roshani Chokshi

อารัมภบท

การเดินทางใต้ท้องทะเลของผมเริ่มต้นขึ้นเมื่อปี 2008 ในประเทศอิตาลี ณ เมืองโบโลญญาอันไร้ทางออกสู่ทะเล ผมไปร่วมงานหนังสือเด็กที่นั่นก่อนเพอร์ซีย์ แจ็กสัน กับปริศนาเขาวงกตและปริศนาสมบัติอัจฉริยะ ตอนผจญภัยกลกระดุกจะมีกำหนดวางแผงพอดี ตอนนั้นผมกำลังกินมื้อค่ำในชั้นใต้ดินของร้านอาหารแห่งหนึ่งกับผู้บริหารระดับสูงจากดิสนีย์พับลิชซึ่งราวสิบสี่คนอยู่ แล้วประธานฝ่ายกีฬามหาผมแล้วถามว่า "ริก ในบรรดาผลงานที่ดิสนีย์ถือลิขสิทธิ์อยู่ตอนนี้จะมีเรื่องไหนที่คุณอยากเขียนถึงบ้างไหม" ผมตอบได้แบบไม่ลังเลเลยว่า "ใต้ทะเล 20,000 โยชน์"* แต่กว่าผมจะพร้อมเขียน เพลาก็ผ่านมาแล้วสิบสองปี และตอนนี้เรื่องราวนั้นในแบบฉบับของผมก็มาอยู่ในมือพวกคุณแล้ว

กัปตันนี่ไม่ใคร่จริงหรือ (ไม่ใช่ปลาการ์ตูนตัวนั้นนะ)

* ใต้ทะเล 20,000 โยชน์ (20,000 Leagues Under the Sea) เป็นนิยายแนววิทยาศาสตร์เรื่องแรกของโลก แต่งโดยฌูล แวร์น ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1870 ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์หลายครั้ง

ถ้าคุณไม่รู้จักกับต้นนีโมต้นฉบับละก็ เขาเป็นตัวละครที่ฉลาด แวร์น นักเขียนชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่สิบเก้ารังสรรค์ขึ้นมา แวร์นเขียนเรื่องราวของนีโมไว้ในนิยายสองเรื่องคือ*ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* (1870) และ*เกาะพิศวง** (1875) โดยให้เขาเป็นผู้ควบคุมเรือนอติลุส เรือดำน้ำที่ล้ำสมัยที่สุดในโลก

กัปตันนีโมชาญฉลาด มีการศึกษาดี สุภาพนอบน้อม และร่าเริง มหาศาล แต่เขาก็เกรี้ยวกราด ขมขื่น และอันตรายด้วย ลองนึกภาพ บรูซ เวย์น, โทนี สตาร์ก กับเล็กซ์ ลูเธอร์นสมกันลิ ชื่อเดิมของนีโมคือ เจ้าชายดักการ์ เขาต่อสู้กับอำนาจปกครองของจักรวรรดิอังกฤษในอินเดีย ฝ่ายอังกฤษตอบโต้ด้วยการสังหารภรรยาและลูกของเขา นี่ก็คือจุดเริ่มต้น การเป็นสหายอดฮีโร่วายร้ายของดักการ์ เขาเปลี่ยนชื่อตัวเองเป็นนีโม ที่แปลว่า*ไร้ตัวตน*ในภาษาละติน (สาวกเทพปรณัมกรีกทั้งหลาย นี่คือ ลูกเล่นเชื่อมโยงถึงโอดิสซียุสที่บอกไซคลอปส์โพลีฟีมัสว่าเขาคือ*ไม่มีใคร*) นีโมทุ่มเททั้งชีวิตที่เหลือไปกับการสร้างภัยคุกคามลัทธิล่าอาณานิคมของ ยุโรปกลางน่านน้ำสากล เขาจมและปล้นสะดมเรือของพวกนั้น ทำให้พวกเขาหวาดกลัว 'อสูรทะเล' ที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ นั่นคือ*นอติลุส*นั่นเอง

ใครเล่าจะไม่อยากมีพลังอำนาจแบบนั้น ตอนเด็กๆ ทุกครั้งที่ผม โดดลงทะเลสาบหรือแม้แต่สระว่ายน้ำ ผมจะชอบเล่นเป็นกัปตันนีโม ผมสามารถจมเรือข้าศึกได้โดยไม่ต้องรับโทษใดๆ ล่องไปรอบโลกโดยไม่มีใครจับได้ สำรวจท้องทะเลลึกที่ไม่เคยมีใครย่างกรายไปถึง และค้นพบ ซากโบราณอันน่าเหลือเชื่อพร้อมด้วยสมบัติอันประเมินค่าไม่ได้ ผมสามารถดำดิ่งลงไปใ้อณาจักรเร้นลับของตัวเองและไม่กลับขึ้นสู่ผิวโลก (ซึ่งก็ทรมานแตกพอดำอยู่แล้ว) อีกต่อไป ดังนั้นเมื่อในเวลาต่อมาผมได้เขียน

* เกาะพิศวง (The Mysterious Island) เป็นนิยายแนววิทยาศาสตร์ที่เรื่องราวของฌูล แวร์น ตีพิมพ์ครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1875 มีการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ซีรีส์โทรทัศน์ เกม และนำไปตั้งชื่อส่วนหนึ่งของสวนสนุก ในโตเกียวดิสนีย์แลนด์

เรื่องของเพอร์ซี แจ็กสันผู้เป็นบุตรแห่งโพไซดอน คุณก็พนันได้เลยว่า
ฝืนกลางวันแก่ก่อนของผมเกี่ยวกับกัปตันนีโมและเรือนอติลุสคือเหตุผลหลัก
ที่ผมเลือกให้เพอร์ซีเป็นมนุษย์กึ่งเทพแห่งท้องทะเล

ที่นี่ผมจะพูดตามตรงนะ ตอนเด็กผมคิดว่านิยายของแวร์เนอร์เย็นเยื่อ
แต่ผมชอบอ่านฉบับการ์ตูนคลาสสิกที่ลุงผมมีจริง ๆ และผมก็ชอบดู
ใต้ทะเล 20,000 โยชน์ฉบับภาพยนตร์ของดิสนีย์ แม้แต่ส่วนที่จำเจ
อย่างตอนที่เคิร์ก ดักลาสเต้นและร้องเพลง กับตอนที่หมึกยางยักษ์โจมตีเรือ
ก็ยังชอบ เมื่อผมโตขึ้นผมถึงได้ตระหนักว่าเรื่องราวต้นฉบับนั้นสลับซับซ้อน
และยิ่งใหญ่ขนาดไหน นีโมยิ่งน่าสนใจกว่าที่ผมเคยจินตนาการไว้เสียอีก
และผมก็เริ่มเห็นช่องว่างเล็กๆ ในเนื้อเรื่องที่แวร์นเหลือไว้ให้ภาคต่อที่พอจะ
เป็นไปได้...

แล้วทำไมกัปตันนีโมถึงยังสำคัญอยู่ละ

แวร์นเป็นหนึ่งในนักเขียนนิยายแนววิทยาศาสตร์คนแรกๆ เมื่อ
มองย้อนกลับไปจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เราอาจชื่นชมว่าแนวคิดของเขา
แปลกใหม่ได้ยาก แต่แวร์นสร้างภาพเทคโนโลยีที่จะยังไม่เกิดขึ้นไป
อีกหลายร้อยปีได้ เรือดำน้ำที่ผลิตพลังงานได้เองและสามารถแล่นไป
รอบโลกได้ติดต่อกันโดยไม่ต้องจอดเติมเสบียงขึ้นหระ เป็นไปไม่ได้!
ในปี 1870 เรือดำน้ำยังเป็นสิ่งประดิษฐ์ล้ำสมัยอยู่เลย เป็นกระป๋องโลหะ
สุดอันตรายที่ดูทรงแล้วน่าจะระเบิดและคร่าชีวิตทุกคนในเรือมากกว่า
จะท่องไปได้รอบโลก เวอร์นยังเขียนเรื่อง 80 วันรอบโลก* ในช่วงเวลา
ที่การเดินทางรวดเร็วขนาดนั้นเป็นไปได้เลย และเรื่องนุกบาดาล** ซึ่งเป็น

* 80 วันรอบโลก (Around the World in 80 Days) เป็นนิยายวิทยาศาสตร์เขียนโดยจุล เวอร์น เล่าถึง
ชายหนุ่มผู้รับพนันว่าจะเดินทางรอบโลกให้ได้ภายในแปดสิบวัน

** นุกบาดาล (Journey to the Center of the Earth) เป็นนิยายวิทยาศาสตร์เขียนโดยจุล เวอร์น
เล่าถึงการผจญภัยสู่ใจกลางโลกหลังจากค้นพบสารลับที่นักเล่นแร่แปรธาตุชาวไอซ์แลนด์ทิ้งไว้

ภารกิจที่ยังคงอยู่ไกลเกินเทคโนโลยีของมนุษย์จะเอื้อมถึง แม้อาจจะทำได้
ในสักวันก็ได้ ใครจะไปรู้

นิยายวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดสามารถทำให้มนุษย์เล็งเห็นเค้าโครง
ของอนาคตของตนได้ ฌูล เวิร์นทำสิ่งนี้ได้ดีกว่าใคร ย้อนกลับไปใน
ทศวรรษ 1800 เขาชี้ให้เห็นสิ่งที่อาจเป็นไปได้ และมนุษย์ก็มุ่งทลายกรอบ
ความท้าทายนั้น เมื่อผู้คนพูดคุยกันว่าเครื่องบินหรือเรือลำหนึ่งจะเดินทาง
รอบโลกได้เร็วแค่ไหน พวกเขาก็ยังคงใช้หนังสือเรื่อง 80 วันรอบโลก
เป็นเกณฑ์ ครึ่งหนึ่งเวลาแปดสิบวันเคยเป็นช่วงเวลาเดินทางรอบโลก
ที่สั้นเหลือเชื่อ แต่ตอนนี้เราเดินทางรอบโลกได้ภายในเวลาไม่ถึง
แปดสิบชั่วโมงทางเครื่องบิน หรือถ้าทางเรือก็ไม่ถึงสี่สิบวัน

นุกาบาดาของเวิร์นจับประกายนักสำรวจถ้าหลายต่อหลายรุ่นให้
ออกสำรวจระบบถ้ำของโลก และกระตุ้นให้เหล่านักสำรวจธรณีค้นหาคำตอบว่า
แต่ละชั้นของโลกมีหน้าตาอย่างไรบ้าง

อีกด้านหนึ่ง กับตันนีโมก็ส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ถึงความสำคัญ
ที่มหาสมุทรจะมีต่อดาวโลกในภายภาคหน้า เรายุ่ว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลก
ปกคลุมด้วยน้ำ และพื้นที่แปดสิบเปอร์เซ็นต์ของมหาสมุทรก็ยังไม่ได้รับ
การสำรวจ การคิดหาหนทางใช้พลังแห่งท้องทะเลและอยู่ร่วมกับพลังแห่ง
ท้องทะเลขณะที่สภาพภูมิอากาศของเราแปรเปลี่ยนไปอาจเป็นกุญแจสู่
ความอยู่รอดของมนุษยชาติ เวิร์นได้วาดภาพทั้งหมดนั้นไว้แล้วในหนังสือ
ของเขา

นีโมกับลูกเรือของเขาอยู่ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องสัมผัสผืนดินเลย
ทะเลมอบทุกอย่างที่พวกเขาต้องการให้ ในเรื่องใต้ทะเล 20,000 โยชน์
นีโมบอกอารอนแน็กซ์ว่าในอดีตลูสซิบเคลื่อนด้วยไฟฟ้าตลอดลำและ
ได้พลังงานทั้งหมดมาจากท้องสมุทร ในเรื่องเกาะพิศวง ไชรัส ฮาร์ดิ้ง
คาดการณ์ว่าเมื่อถ่านหินหมดลง มนุษย์จะเรียนรู้ที่จะดึงพลังงานมาจาก

ไฮโดรเจนที่มีอยู่ล้นเหลือในมหาสมุทร นั่นยังคงเป็นเป้าหมายที่ผู้คนกำลังพยายามทำให้สำเร็จกันอยู่ทุกวันนี้ และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ผมตัดสินใจเขียนให้โนโมไขความลับของปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นที่อุณหภูมิต่ำ* ได้แล้ว

ในเรื่องใต้ทะเล 20,000 โยชน์ ลูกเรือของโนโมใช้ปืนโลเดนไฟฟ้าที่ทรงประสิทธิภาพและสง่างามกว่าอาวุธทั่วไป พวกเขาสำรวจอย่างแทบจะไร้ขีดจำกัดเพราะทรัพย์สินสมบัติจากเรือมากมายที่ไปล้นสะดมมา พวกเขาค้นพบความลับของการทำการเกษตรได้น้ำ เรื่องอาหารจึงไม่เคยเป็นปัญหา ที่สำคัญที่สุดคือพวกเขามีอิสระเสรี พวกเขาไม่ถูกผูกไว้กับกฎหมายของประเทศใดๆ และจะไปไหนมาไหนก็ได้ตามใจต้องการ พวกเขาไม่ขึ้นตรงกับใครนอกจากโนโม ส่วนนั้นจะถือเป็นเรื่องดีหรือร้าย... ผมเดาว่าที่ขึ้นอยู่กับการที่คุณคิดว่าโนโมเป็นคนอย่างไรละนะ!

ความสำคัญของทะเล ความสำคัญของการจินตนาการถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้คือเหตุผลอันยอดเยี่ยมที่เราควรอ่านหนังสือของฌูล แวร์นอยู่ แต่มีสิ่งสำคัญยิ่งอีกอย่างที่ต้องคำนึงถึง แวร์นสร้างกับตันโนโมให้เป็นเจ้าชายชาวอินเดียนผู้ต้องเห็นประชาชนของตนพ้นทุกข์จากการล่าอาณานิคมของยุโรป ตัวละครของเขาสื่อสารแนวคิดที่ยังคงสำคัญอย่างยิ่งยวดในปัจจุบันเช่นเดียวกับในยุควิกตอเรียน เราจะมีสิทธิ์มีเสียงและอำนาจในสังคมที่ไม่ยอมมอบอภิสิทธิ์เหล่านั้นให้เราได้อย่างไร เราจะต่อสู้กับความอยุติธรรมอย่างไร ใครจะ'ได้สิทธิ์เขียนตำราประวัติศาสตร์และตัดสินใจว่าฝ่ายไหนเป็น 'คนดี' และ 'คนเลว' โนโมเป็นคนนอกกฎหมาย เป็นขบถ เป็นอัจฉริยะ

* ปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่น (Fusion) คือปฏิกิริยาของการแยกอะตอมที่เกิดขึ้นบนดวงอาทิตย์ เป็นการแยกอะตอมคู่หนึ่งซึ่งจะให้พลังงานส่วนเกินมหาศาลโดยก่อให้เกิดกากกัมมันตรังสีในปริมาณน้อยและใช้เวลาไม่นานในการย่อยสลาย รวมถึงไม่ก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจก พลังงานที่ได้จึงเป็นพลังงานสะอาด แต่โดยปกติปฏิกิริยาฟิวชั่นจะเกิดขึ้นที่แกนกลางของดวงอาทิตย์และดาวฤกษ์ซึ่งมีอุณหภูมิสูงมากเท่านั้น ดังนั้นปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นที่อุณหภูมิต่ำ (Cold fusion) จึงเป็นความพยายามทดลองสร้างปฏิกิริยาฟิวชั่นที่อุณหภูมิใกล้เคียงกับอุณหภูมิห้อง ปัจจุบันปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นที่อุณหภูมิต่ำยังไม่สามารถทำได้จริง

เป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นนักสำรวจ เป็นโจรสลัด เป็นสุภาพบุรุษ และเป็น 'อัศวินเวทมนตร์แห่งการล้างแค้น' เขาเป็นคนซับซ้อน นั่นยิ่งทำให้อ่านสนุกเข้าไปใหญ่ ผมถูกดึงดูดด้วยความคิดที่จะส่งต่อมรดกของเขาข้ามเวลาสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดและคิดว่าลูกหลานของเขาจะจัดการกับเรื่องทั้งหมดนั้นอย่างไรในอีกหลายปีให้หลัง

คุณจะทำอย่างไรถ้าคุณมีพลังของ*นอติลุส*อยู่ในกำมือ ผมหวังว่า*มรดกกลับได้ทะเลลึก*จะเป็นแรงผลักดันให้คุณคิดถึงการผจญภัยของตัวเองในแบบเดียวกับที่*เฌล* แวร์นจุตประกายให้ผม เตรียมตัวดำดิ่งกันได้แล้ว เราจะลงลึกกันแล้วนะ!

Rick Riordan

ฮาร์ดิ้ง-เพนক্রอฟต์อะคาเดมี่

บ้านโลมา

งานสื่อสาร การสำรวจ การถอดรหัส การต่อต้านจารกรรม

บ้านฉลาม

งานบังคับบัญชา การต่อสู้ ระบบอาวุธ พลาธิการ

บ้านหมึก

งานวิศวกรรม กลศาสตร์ประยุกต์ นวัตกรรม ระบบป้องกัน

บ้านวาฬเพชรฆาต

การแพทย์จิตวิทยา การศึกษา ชีววิทยาทางทะเล ความทรงจำร่วม

รายชื่อนักเรียนชั้นปีหนึ่งของฮาร์ดิง-เพนক্রอฟต์

บ้านโลมา

ฟรีเพ็คท์ : อานา ดักการ์

ลีแอนน์ เบสท์

เวอร์จิล เอสปาร์ซา

ฮาลิม่าห์ นาสเซอร์

แจ็ก ภู

บ้านฉลาม

ฟรีเพ็คท์ : เจมีไน ทเวน

ดรู การ์เดนาส

คูเปอร์ ดันน์

คิยา เจนเซน

เอโลอิส แมคเมนัส

บ้านหมึก

ฟรีเพ็คท์ : เทีย โรเมโร

ร็อบบี้ บาร์

เนลลินญา ดา ซิลวา

เมโดว์ นิวแมน

เคย์ แรมซีย์

บ้านวาฬเพชรฆาต

ฟรีเพ็คท์ : แฟรงกลิน เคอร์ช

เอสเทอร์ ฮาร์ดิง

หลินจื่อ หวง

ริส มอร์ริว

บริจิต ซอลเทอร์

บทที่ 1

นี่คือข้อควรรู้เกี่ยวกับวันชีวาพินาศ

มันเริ่มต้นเหมือนวันอื่นๆ คุณจะไม่ว่าโลกของคุณกำลังจะระเบิด เป็นเก้าถ่านแห่งความเลวร้ายนับล้านชิ้นจนกระทั่งสายเกินไป

วันศุกร์สุดท้ายในชีวิตปีหนึ่งของฉัน ฉันตื่นขึ้นมาในหอพักตอนตีห้า ตามปกติ ลูกขึ้นมาเจี๊ยบๆ เพื่อให้ไม่รบกวนรุ่มเมต เปลี่ยนไปใส่ชุดบิกินี แล้วก็มุ่งหน้าไปยังมหาสมุทร

ฉันชอบโรงเรียนนี้ในช่วงเช้าตรู่ ส่วนหน้าของตึกคอนกรีตสีขาว กลายเป็นสีชมพูและสีฟ้าอมเขียวท่ามกลางแสงยามดวงอาทิตย์ขึ้น สนามหญ้าของลานว่างเปล่า มีเพียงนกนางนวลกับกระรอกทำสงครามกัน อย่างไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อแย่งเศษขนมที่พวกนักเรียนอย่างเราๆ ทิ้งไว้ อากาศ มีกลิ่นเกลือทะเล ยุคาลิปตัล และซินนามอนโรลอบใหม่ในโรงอาหาร สายลมเย็นๆ ของแคลิฟอร์เนียตอนใต้ทำให้แขนขาฉันขนลุก ช่วงเวลาแบบนี้เองที่ฉันไม่อยากเชื่อว่าฉันโชคดีพอที่จะได้มาเรียน ที่ฮาร์ดีง-เพนคروฟต์อะคาเดมีแห่งนี้

แน่นอนว่าถึงฉันจะรอดการทดสอบช่วงสุดสัปดาห์นี้ไปได้ ต่อไป

ฉันอาจโดนให้ออกอย่างน่าอัปอาย หรือโดนพันธินึงตึงนั่งอยู่ใน
ตาข่ายกันดานได้น้ำอะไรสักอย่างตายก็ได้...แต่เฮ้ ก็ยังดีกว่าจบเทอม
ด้วยการทำข้อสอบปรนัยห้าพันหมีล้านข้อในข้อสอบวัดผลของรัฐละนะ

ฉันเดินไปตามทางเดินรอยหินกรวดที่นำไปสู่มหาสมุทร

ห่างจากอาคารยุทธนาวิไปหนึ่งร้อยหลายเป็นจุดที่หน้าผาทอดตัลงสู่
มหาสมุทรแปซิฟิก ไกลลงไปเบื้องล่าง คลื่นสีขาวแล่นรื้ออยู่เหนือผืนทะเล
สีฟ้าหม่น เสียงคลื่นคำรามสะท้อนก้องไปทั่วแนวโค้งของอ่าวราวกับ
เสียงยักษ์กรน

เดี๋ย พี่ชายของฉันรอฉันอยู่ที่ริมผา "เธอมาสายนะ อานา บานาน่า"

เขารู้ว่าฉันเกลียดเวลาเขาเรียกฉันแบบนั้น

"ฉันจะผลักพี่ตกลงไปเลย" ฉันเตือน

"ก็นะ จะลองดูก็ได้" เวลาเดี๋ยวม เขาจะหยีตาข้างหนึ่งแบบนี้
เหมือนปรับแรงดันในหูไม่ได้ พวกสาว ๆ บอกฉันว่ามันน่ารักดี แต่ฉัน
ไม่ซื้อแนวคิดนั้น ผมสีเข้มด้านหน้าของเขาชี้ได้เฉยๆกับเม่นทะเล เจ้าตัว
อ้าวว่ามันเป็น 'สไตร์' แต่ฉันว่ามันก็แค่เพราะเขาชอบเอาหมอนปิดหน้า
เท่านั้นแหละ

เขาสวมชุดดำน้ำของ ฮ.พ. สีดำที่มีโลโก้ฉลามสีเงินอยู่ด้านหน้า
บ่งบอกถึงบ้านของตัวเองตามเคย เดี๋ยคิดว่าฉันบ้าที่ดำน้ำในชุดบิกินี
ส่วนใหญ่แล้วเขาก็เป็นคนแกร่งนะ แต่พอเป็นเรื่องอะไรเย็นๆ ละก็ เขา
ออกจะเป็นหนูน้อยเลยละ

เรายืดเหยียดร่างกายก่อนดำน้ำ จุดนี้เป็นไม่กี่จุดตามแนวชายฝั่ง
แคลิฟอร์เนียที่เราสามารถดำน้ำแบบฟรีไดฟ์* ได้โดยไม่โดนคลื่นซัดฟาด
เข้ากับหินด้านล่างนั่นแหละเป็นเสียงๆ หน้าผานี้ชันมาก ตรงดิ่งลงไปสู่
อ่าวลึก

* ฟรีไดฟ์ หมายถึงการดำน้ำแบบไม่ใช้อุปกรณ์ ใช้เทคนิคกลั่นหายใจอย่างเดียว

ช่วงเวลาเข้าตู้แบบนี้ช่างแสนเจียบสงบ แม้เดฟจะมีหน้าที่ที่ต้องทำ ในฐานะกัปตันบ้าน แต่เขาก็ไม่เคยยุ่งเกินกว่าจะมาทำกิจวัตรยามเช้าของเรา ฉันรักเขาตรงนี้แหละ

"วันนี้เอาอะไรมาให้โสกราตีสล่ะ" ฉันถาม

เดฟพยักพืดไปทางจุดใกล้ๆ ซากหมึกวรวับสองตัวที่นอนแผ่อยู่บนพื้นหญ้า ในฐานะนักเรียนปีสุดท้าย เดฟสามารถเข้าถึงอาหารเลี้ยงปลาในอะควอเรียมได้ นั่นหมายความว่าเขาแอบโฉบเอาของว่างเล็กๆ น้อยๆ มาให้เพื่อนผู้อยู่ใต้อาวของเราได้ หมึกสองตัวนั้นมีความยาวตลอดตัวประมาณหนึ่งฟุต ตัวเป็นเมือกๆ สีเงินและสีน้ำตาลเหมือนอะลูมิเนียมโดนอากาศก่อน นี่คือไลลิโก โอปาเลสเซนส์ หรือหมึกกล้วยแคลิฟอร์เนียอายุซัยหกถึงเก้าเดือน

ฉันไม่อาจปิดกั้นกระแสข้อมูลนี้ได้ ด็อกเตอร์ฟาเรชผู้เป็นศาสตราจารย์ด้านชีววิทยาทางทะเลของเราฝึกเรามาดีเกินไป พวกเราต้องเรียนรู้ที่จะจดจำรายละเอียดเพราะทุกอย่าง *ทุกอย่าง* จริงๆ จะอยู่ในข้อสอบวิชาเธอ

ส่วนโสกราตีสมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งให้ไลลิโก โอปาเลสเซนส์ มันเรียกพวกนี้ว่าอาหารเช้า

"เจ๋ง" ฉันหยิบหมึกที่ยังเย็นอยู่จากอุณหภูมิในตู้แช่แข็งขึ้นมา แล้วก็ส่งตัวหนึ่งให้เดฟ "พร้อมไหม"

"เฮ้ ก่อนที่เราจะโดดลงไป..." สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นจริงจัง "ฉันมีบางอย่างอยากให้เธอ..."

ฉันไม่รู้ว่าเขาพูดจริงหรือเปล่า และฉันก็หลงกลการเบี่ยงเบนความสนใจของเขาเสมอ ทันทีที่ฉันหันไปหาเขา เดฟก็หมุนตัวแล้วโดดลงจากหน้าผา

ฉันสบถ "โธ้ย ไอ้คน..."

ใครก็ตามที่โดดลงไปก่อนก็มีโอกาสเจอโสกราตีส์ก่อน

ฉันสุดลมหายใจเข้าลึกและพุ่งหลาวตามเขาไป

การโดดหน้าผาพาฉันเร่งความเร็วถึงขีดสุด ฉันร่ว่งดังที่ความสูงเท่าตึกสิบชั้น เสียงลมดังก้องในหูขณะที่อะตรินาลินหลัง จากนั้นตัวฉันก็พาดฝ่าผืนน้ำเย็นยะเยือกลงไป

ฉันพึงพอใจกับการเปลี่ยนแปลงเฉียบพลันที่เกิดขึ้น ทั้งความเย็นฉับพลันและอาการเจ็บจี๊ดเมื่อน้ำทะเลสัมผัสผิสรอยแผลและรอยถลอกทั้งหลายบนร่าง (ถ้าคุณเป็นนักเรียนที่ ฮ.พ. นี่แล้วไม่มีบาดแผลหรือรอยถลอกล่ะก็ ฉันคุณก็ฝึกต่อสู้ผิดวิธีแล้วละ)

ฉันทะยานแหวกฝูงปลาคอปเปอร์รีกฟิช หรือก็คือนักเลงโตสีขาวส้มมีครีบเป็นจีบระบายสีบอกว่าตัวที่ดูเหมือนปลาการ์ฟั้งก็รีก แต่หน้าตาพวกมันเป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น เพราะพวกมันแตกฮือจนแทบจะได้ยินเสียงร้อง 'เหวอ!' ดังลั่น จากนั้นฉันก็เห็นกระแสฟองอากาศหมุนวนเป็นประกายวิบวับตามหลังเต็ฟอยู่ลึกลงไปประมาณสิบเมตร ฉันตามฟองพวกนั้นลงไป

สถิติกลิ่นหายใจของฉันอยู่ที่ห้านาที แน่นอนว่าฉันกลิ่นหายใจไม่ได้นานขนาดนั้นถ้ากดตันเกินไป แต่ที่นี่คือถิ่นฉัน บนผืนดินเต็ฟอาจได้เปรียบด้านพลังกำลังและความเร็ว แต่เมื่ออยู่ใต้น้ำฉันก็สู้ได้ด้วย ความอดและความคล่องตัว อย่างน้อยฉันก็บอกตัวเองแบบนั้น

พี่ชายของฉันลอยอยู่เหนือผืนทรายที่ก้นทะเล เอาขาไขว่กันเสมือนว่านั่งทำสมาธิอยู่ตรงนั้นมาหลายชั่วโมงแล้ว เต็ฟซ่อนหมึกไว้ข้างหลังเพราะโสกราตีส์มาถึงแล้วและกำลังดูแผนอกของเขาราวกับจะบอกว่าไม่เอาว่าฉันรู้ะว่านายมีอะไรมาให้ฉัน

โสกราตีส์เป็นสัตว์ที่งดงาม ฉันไม่ได้พูดแบบนี้แค่เพราะฉันอยู่บ้านโลมานะ โสกราตีส์เป็นโลมาปากขวดหนุ่ม ยาวเก๋ๆ ฟุด ผิวสีเทาอมฟ้า

และมีวิธีเข้มเด่นอยู่ทั่วครึ่งหลัง ฉันรู้ว่ามันไม่ได้กำลังยิ้มจริงๆ หรือก
จะอวยปากยาวของมันแค่เป็นทรงนั้นเฉยๆ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังคิดว่า
มันน่ารักเหลือเชื่ออยู่ดี

เด็พื่นหมึกให้ โสกราตีส์จับหมึกแล้วกลืนลงไปทั้งตัว เด็พคลีอี้มแข่ง
ส่งให้ฉัน ฟองอากาศผุดจากริมฝีปากของเขา สีหน้าบอกว่าฮ่าๆ เจ้าโลมานี้
ชอบฉันที่สุด

ฉันส่งหมึกของตัวเองให้โสกราตีส์ มันยิ่งกว่ายีนดีที่ได้ตัวที่สอง
จึงยอมให้ฉันเกาหัวเรียบสิ้นและตึงแน่นเหมือนลูกโป่งน้ำของมัน ต่อด้วย
ลูบครึ่งบอก (พวกโลมาน่ะชอบให้ลูบครึ่งบอกสุดๆ)

แต่แล้วมันก็ทำในสิ่งที่ฉันไม่เคยคาดคิด มันฉุนหัวเข้ามา ใช้จะอวยปาก
ดันมือฉันขึ้นเป็นท่าทางที่ฉันตีความได้ว่าไปกัน! หรือไม่กี่เร็วเข้า! ก่อนจะ
เอี้ยวตัวและว่ายน้ำจากไป คลื่นฟองจากหางของมันพัดใส่หน้าฉัน

ฉันเฝ้ามองจนกระทั่งมันหายไปในความมืดมัว รอให้มันวกกลับมา
แต่ก็ไม่

ฉันไม่เข้าใจ

ปกติมันไม่กินแล้วหนีแบบนี้ มันชอบอยู่เล่นด้วย โลมามีนิสัย
ชอบเข้าสังคม ส่วนใหญ่แล้วโสกราตีส์จะตามเราขึ้นไปพิชิตน้ำและ
กระโจนข้ามหัวเรา ไม่ก็เล่นซ่อนหา หรือร้องเสียงแหลมและทำเสียงคลิกๆ
ที่ฟังดูเหมือนฟันคำถามใส่เราไม่หยุด เพราะอย่างนี้เราถึงเรียกมันว่า
โสกราตีส์ มันไม่เคยตอบ มีแต่ตั้งคำถาม

แต่วันนี้มันดูกระวนกระวาย...จนเกือบเข้าขั้นกังวล

จากทางหางตาของฉัน แสงไฟสีฟ้าของแนวรั้วนิรภัยซึ่งวางเรียงเป็น
รูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดเรืองแสงทอดยาวครอบคลุมปากอ่าวซึ่งฉันเริ่มจะ
คุ้นชินดีแล้วในช่วงสองปีที่ผ่านมา ขณะที่ฉันมองดูมัน แสงนั้นก็ดับดับไป
แต่แล้วก็กะพริบติดขึ้นมาใหม่ ฉันไม่เคยเห็นมันเป็นแบบนี้มาก่อน

ฉันชำเลื่องมองเต็ฟ เขาดูจะไม่ได้สังเกตความเปลี่ยนแปลงของรั้วนั้น
เขาขึ้นน้ำขึ้น แข่งกัน

เขาเตะเท้าขึ้นไปหาผิวน้ำ ทั้งฉันไว้กลางกองทรายคละคลุ้ง

ฉันอยากอยู่ใต้น้ำนานกว่านี้ อยากเห็นว่าแสงจะดับไปอีกหนหรือไม่
หรือโสกราตีสจะว่ายกลับมาหรือเปล่า แต่ฉันเริ่มจะเสียบอดแล้วจึงต้อง
ตามเต็ฟขึ้นไปอย่างไม่เต็มใจนัก

หลังจากขึ้นไปสมทบกับเขาบนผิวน้ำและหยุดหอบหายใจแล้ว
ฉันก็ถามว่าเขาเห็นรั้วกะพริบดับหรือไม่

เขาหัวเราะมองฉัน "แน่ใจนะว่าเธอไม่ได้แค่หลับไป"

ฉันสาดน้ำใส่หน้าเขา "ฉันจริงจังนะ เราน่าจะบอกใครสักคน"

เต็ฟปาดน้ำออกจากตา ยังดูไม่เชื่ออยู่

พูดตามตรงฉันไม่เคยเข้าใจเลยว่าเราจะมีรั้วไฟฟ้าใต้น้ำสุดไฮเทค
ทั่วปากอ่าวไปทำไม ฉันว่ามันมีไว้คุ้มกันสิ่งมีชีวิตในทะเลด้วยการกัน
อย่างอื่นออกไป เช่น พวกพรานเถื่อน เหล่านักดำน้ำเพื่อผ่อนคลาย และ
พวกเด็กหัวโจกจากแลนดิอินสทิจูด โรงเรียนมัธยมปลายคู่แข่งของเรา แต่
มันก็ดูเวอร์ไปหน่อยแม้แต่กับโรงเรียนที่ผลิตนักวิทยาศาสตร์ทางทะเล
และนักเรียนทหารเรือที่เก่งที่สุดในโลก ฉันไม่รู้แน่ชัดว่ารั้วนั้นทำงานยังไง
แต่ฉันว่ามันไม่ควรจะกะพริบ

เต็ฟคงจะเห็นว่าฉันกังวลจริงๆ "ก็ได้" เขาว่า "ไว้ฉันจะรายงาน
เรื่องนี้เอง"

"แล้วโสกราตีสก็ทำตัวแปลกๆ ด้วย"

"โลมาทำตัวแปลก โอเค ฉันจะรายงานเรื่องนั้นด้วยเหมือนกัน"

"ฉันทำเองก็ได้ แต่ก็อย่างที่พี่ว่า ฉันมันแค่เด็กปีหนึ่งกระจอกๆ
ที่เป็นกับตันบ้านฉลามผู้ยิ่งใหญ่ทรงอิทธิพล เพราะจั้น..."

เขาสาดน้ำใส่ฉันคืน "ถ้าเธอระแวงจบแล้ว ฉันก็มีอะไรจะให้เธอ

จริง ๆ ละ" เขาดึงสายโซ่สองประกายวิบวับออกมาจากถุงที่ห้อยอยู่กับเข็มขัดดำน้ำของเขา "สุขสันต์วันเกิดล่วงหน้า อานา"

เขายื่นสร้อยคอให้ฉัน เป็นสร้อยทองประดับไข่มุกสีดาหนึ่งเม็ด และฉันก็เพิ่งเข้าใจในวินาทีต่อมาว่าเขาเพิ่งให้อะไรฉัน ทำให้ในอกบีบตัวแน่น

"ของแม่เหรอ" ฉันแทบเคঁদคำพูดออกมาไม่ได้

ไข่มุกนั้นเป็นจี้จากสร้อยมวงคลสุตร* หรือสร้อยพิธีสมรสของแม่ และยังเป็นของดูต่างหน้าชิ้นเดียวของแม่ที่เรามีด้วย

แต่พียัมแม่วงตาของเขาจะฉายแววเลื่อนลอยด้วยความโศกเศร้าที่แสนคุ้นเคยนั้น "ฉันเอาไข่มุกไปทำใหม่ สัปดาห์หน้าเธอก็จะอายุสิบห้าแล้ว แม่คงอยากให้เธอสวมมัน"

นี่เป็นสิ่งที่น่ารักที่สุดเท่าที่เขาเคยทำให้ฉันเลย ฉันจะร้องไห้อยู่แล้ว "แต่...ทำไมไม่รอสัปดาห์หน้าล่ะ"

"วันนี้เธอกำลังจะออกไปทำการทดสอบประจำปีหนึ่ง ฉันอยากให้เธอมีไข่มุกไว้นาโชค แค่เผื่อว่าเธอทำได้แย่มากๆ หรืออะไรทำนองนั้น"

เขาช่างรู้วิธีทำลายบรรยากาศจริงๆ

"โอ๊ย หุบปากน้า" ฉันว่า

แต่พหัวเราะ "ล้อเล่นน้า เธอต้องทำได้ดีอยู่แล้ว เธอทำได้ดีเสมอ อานา แค่วางตัวด้วย โอเคไหม"

ฉันรู้สึกงอแงหน้าแดง ไม่แน่ใจว่าควรตอบรับความอบอุ่นและความเอ็นดูทั้งหมดนี้ยังไงดี "เอ่อ...สร้อยสวยมาก ขอคุณ"

"ແงละ" เขาจ้องมองไปยังขอบฟ้า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มผุดแวกกังวลวูบหนึ่ง เขาอาจกำลังคิดถึงรวันนิรภัย หรือเขาอาจวิตกกับการทดสอบสุดสัปดาห์ของฉันจริงๆ หรือบางทีเขาอาจกำลังคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

* สร้อยมวงคลสุตร คือสร้อยคอที่หญิงชาวอินดูจะสวมในพิธีแต่งงาน มีองค์ประกอบสำคัญคือไข่มุกสีดาที่เชื่อกันว่าจะช่วยปกป้องคู่สามีภรรยาจากดวงตาปีศาจ

เมื่อสองปีก่อน ตอนที่พ่อแม่ของเราบินข้ามเส้นขอบฟ้านั้นเป็นครั้งสุดท้าย

"มาเถอะ" เขาส่งยิ้มให้กำลังใจอีกหนอย่างที่เขา มักทำให้ฉันอยู่บ่อยๆ
"เดี๋ยวเราไปกินมื้อเช้าสาย"

นี่แหละพี่ชายฉัน หิวตลอดเวลา แล้วก็เคลื่อนไหวตลอดเวลา สมเป็น
กัปตันบ้านฉลามสุดๆ

เขารวยน้ำเข้าฝั่ง

ฉันมองดูไข่มุกสีดำของแม่ เครื่องรางที่ควรนำชีวิตยืนยาวและ
คุ้มครองภัยชั่วร้ายมาให้ โชคร้ายสำหรับแม่กับพ่อที่มันไม่ได้ผลทั้งสองอย่าง
ฉันกวาดตามองขอบฟ้าพลางนึกสงสัยว่าโสกราตีสไปไหน และเมื่อไหร่
มันพยายามบอกอะไรฉัน

จากนั้นฉันก็ว่ายตามหลังพี่ชายไป เพราะจู่ๆ ฉันก็ไม่อยากอยู่ในน้ำ
เพียงลำพัง

บทที่ 2

ที่โรงอาหาร ฉันสวาปามไข่กวนเต้าหู้สาหร่ายจนหมดจาน มันอร่อยเหมือนทุกที จากนั้นก็รีบไปเอากระเป๋าเสื้อผ้าที่หอ

เด็กปีหนึ่งอย่างพวกเราอยู่กันที่ชั้นสองของตึกแชกเกิลตัน เด็กเกรดแปด* อยู่ชั้นล่าง ห้องของเราไม่ได้กว้างขวางเท่าห้องพักเด็กปีสองกับปีสามที่ตึกคัสโต และไม่ได้ดูดีเท่าห้องชุดของเด็กปีสี่ที่ตึกเจิ้งเหอแนวนอน แต่ก็ยังดีกว่าโรงนอนแออัดที่พวกเราเคยอยู่กันตอนเกรดแปดในช่วง 'ปีเหยื่อปลา' ที่ ฮ.พ. นี่หลายปีแสง

ฉันว่าฉันอธิบายให้ชัดๆ ไปเลยดีกว่า ฮาร์ดีง-เพนครอฟต์เป็นโรงเรียนมัธยมปลายห้าชั้นปี ที่นี่แบ่งนักเรียนไปอยู่ในสี่บ้านต่างๆ กันตามผลการทดสอบความถนัดของแต่ละคน พวกเราเรียกโรงเรียนสั้นๆ ว่า ฮ.พ. และใช่ เราเคยได้ยินมุกแสบรี พอตเตอร์มาหมดแล้ว ยิ่งงี้ก็ขอบใจนะ

ในตอนที่ฉันไปถึงห้อง พวกกรูมเมตของฉันก็กำลังงุ่นงันอยู่พอดี

* โรงเรียนฮาร์ดีง-เพนครอฟต์ ประกอบด้วยห้าชั้นปี ได้แก่ เกรดแปด ปีหนึ่ง (เกรดเก้า) ปีสอง (เกรดสิบ) ปีสาม (เกรดสิบเอ็ด) และปีสี่ (เกรดสิบสอง) โดยทั่วไปแล้วโรงเรียนมัธยมปลายในสหรัฐอเมริกาจะไม่นับเกรดแปดเป็นชั้นมัธยมปลาย ดังนั้นเกรดแปดในที่นี้จึงเป็นระบบเฉพาะของโรงเรียนฮาร์ดีง-เพนครอฟต์เท่านั้น

เนลินญากำลังยึดเครื่องมือต่างๆ เสื้อผ้าสำรอง และเครื่องสำรองลงในกระเป๋าสตางค์ เอสเทอร์กำลังเรียงการ์ดข้อมูลอย่างลนลาน เธอมีการ์ดแบบนั้นประมาณสิบสองตั้งได้ ทุกใบจัดหมวดหมู่ไว้กำกับด้วยสี และมีซีดีไฮไลต์ เจ้าท็อปป ซุนัขของเธอส่งเสียงเห่าและกระโดดขึ้นๆ ลงๆ เหมือนโปโกสติก* ขนปุย

นี่เป็นความอลหม่านตามปกติ แต่ฉันก็อดยิ้มไม่ได้ ฉันรักทีมของฉัน โชคดีที่ห้องในหอพักไม่ได้จัดตามบ้าน ไม่งั้นฉันคงไม่มีทางวางหน้าที่ลงแล้ว ผ่อนคลายจิตใจไปกับเหล่าเพื่อนซี้นี้ได้

"ที่รัก อย่าเอาของไปเยอะเกินนะ" เนลินญาบอกเอสเทอร์ขณะที่ยึดประจำกระบอกกับมาสคาร่าเพิ่มลงในกระเป๋าสตางค์ตัวเอง (เนลินญาเรียกทุกคนว่าที่รักอยู่แล้ว เธอชอบของเธอแบบนี้)

"ฉันต้องใช้การ์ดข้อมูลของฉัน" เอสเทอร์แย้ง "แล้วก็ขมให้ท็อปปด้วย"

โฮ่ง! ท็อปปเห่าแสดงความเห็น และยังพยายามกระโดดเอาจุกตกแต่งเต้านมให้ได้

เนลินญายกไหล่ให้ฉัน เราจะทำอะไรได้ล่ะ

วันนี้เธอดูดีในเสื้อผ้าสไตล์โรซี่คนตอกหมุด** เธอรวบผมสีน้ำตาลไปรวมเป็นพุ่มหนาดูด้านหลังและผูกผ้าโพกผมสีเขียวยาว เสื้อเชิ้ตเดนิมแขนสั้นของเธอมัดตอกอยู่กลางลำตัวจนเผยผิวสีเข้ม กางเกงสีกาบิยาวครึ่งน่องเปรอะคราบน้ำมันเครื่องชนิดถาวร แต่เธอก็ยังแต่งหน้าได้สมบูรณ์แบบเหมือนเคย ฉันสาบานเลยว่าต่อให้เนลินญาคลานไปทั่วระบบปั๊มน้ำของอะควอเรียมหรือกำลังซ่อมเครื่องยนต์เรือ แต่เธอก็จะยังดูเฉียวอยู่ดี

ดวงตาเธอเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นไข่มุกสีดำที่คอของฉัน "สวยจัง!

* โปโกสติก (Pogo stick) คือของเล่นเป็นแท่งโลหะติดสปริง สำหรับขึ้นไปเหยียบและกระโดดขึ้นลง

** โรซี่คนตอกหมุด (Rosie the Riveter) คือไอคอนทางวัฒนธรรมในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองที่รัฐบาลสหรัฐฯ สร้างขึ้น เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่ทำงานในโรงงานและอุตสาหกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้หญิงชนชั้นกลางออกมาทำงานนอกบ้าน

นั่นมาจากไหนนะ"

"ของขวัญวันเกิดส่งหน้าจากเดฟนะ" ฉันทอบ "มัน เอ่อ...เคยเป็นของแม่เรา"

เนลินญาอัปปากเป็นรูปตัวโอ พวกเธอเมตเคยได้ยินเรื่องโคกนาฏกรรมทั้งหมดของครอบครัวฉันมาแล้ว พอเนลินญา เอสเทอร์ กับฉันอยู่ด้วยกันแบบนี้ ห้องของเราก็เป็นแหล่งผลิตโคกนาฏกรรมที่ใหญ่ที่สุดของโลกแห่งหนึ่งเลยทีเดียว

"เอ่อ" เธอพูดขึ้น "ฉันมีกระโปรงกับเสื้อที่เข้ากับสร้อยนั้นด้วย"

เนลินญาขึ้นขอการแบ่งปันเสื้อผ้าและเครื่องสำอาง เราขนาดตัวพอๆ กันและยังผิวโทนเดียวกัน เธอเป็นคนปาร์โดบราซิล* ส่วนบรรพบุรุษของฉันเป็นชาวอินเดียแถบบุนเดิลขันธ์** ดังนั้นปกติเธอจึงช่วยแต่งองค์ทรงเครื่องให้ฉันในงานเต้นรำของโรงเรียนหรือช่วงลาเข้าเมืองวันเสาร์ได้ แต่วันนี้ไม่ใช่วันแบบนั้น

"เนลินญา เรา กำลังจะไปอยู่บนเรือกันตลอดสุดสัปดาห์นี้นะ" ฉันทื่นความจำเธอ

"ฉันรู้...ฉันรู้" นั่นคือคำตอบจากคนที่แต่งตัวจัดเต็มเพียงเพื่อจะขึ้นรถบัสไปลงเรือ "เอาตอนที่เรากลับมาสิ อย่างงานปาร์ตี้จบปีหนึ่งไง!"

เอสเทอร์ยึดบิสกิตสำหรับสุนัขห่อสุดท้ายลงไปใว้กระเป๋าเสื้อผ้าของเธอ

"เฮลละ" เธอเอ่ยขึ้น ก่อนจะหมุนตัวสำรวจรอบห้องเพื่อดูว่าลืมอะไรหรือไม่ เธอสวมเสื้อยืดสกรีนข้อความ 'บ้านวาฬเพศเมีย' สีฟ้ากับกางเกงขาสั้นลายดอกไม้ทับชุดว่ายน้ำวันพีช หน้าเธอแดงก่ำ ผมสีทองฟูฟ่องชี้กระจายไปสามทิศทาง ฉันทเคยเห็นรูปตอนเอสเทอร์เป็นเด็กทารก แก้มป่อง

* ปาร์โดบราซิล (Pardo Brazilians) คือคำที่ใช้เรียกกลุ่มชาติพันธุ์ผสมหรือผู้ที่มีส่วนไม่ขาวและไม่ดำในบราซิล อาจใช้กับชาวเอเชียที่ผิวเข้มหรือกลุ่มชาติพันธุ์อื่นที่มีผิวสีโทนเดียวกันได้

** บุนเดิลขันธ์ คือภูมิภาคตอนกลางของอินเดีย

น่าหยิก ดวงตาสีฟ้าคูโต และสีหน้าตื่นตกใจทำนองว่าฉันมาทำอะไรในจักรวาลนี้เสีย จนถึงตอนนี้เธอก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเท่าไร

"ฉันพร้อมแล้ว!" เจ้าตัวว่าอย่างนั้น

"เบาหน่อยที่รัก" เนลินญาบอก

"โทษที" เอสเทอร์พูด "ไปกันเถอะ! เดี่ยวเราจะตรกรณะ!"

เอสเทอร์ไม่ชอบไปสาย นี่เป็นอาการวิตกกังวลอย่างหนึ่งที่หือปมีหน้าที่ช่วยเธอควบคุม ถึงฉันจะไม่เคยเข้าใจวิธีการที่หือปใช้ช่วยให้คนรู้สึกกังวลน้อยลงก็เถอะ แต่มันเป็นสัตว์เลี้ยงบำบัตที่น่ารักที่สุดเท่าที่จะพบเจอได้ เป็นส่วนผสมของพันธุ์แจ็ก รัสเซลล์และยอร์กเชียร์ กับอีกส่วนจากพายุทอร์นาโด

มันหันมาดมมือฉันตอนเดินตามเอสเทอร์ออกไป อาจเพราะฉันล้างคราบหมึกที่ได้เลืบออกไม่หมด

ฉันคิดว่ากระเปาะของตัวเองที่จัดไว้ตั้งแต่เมื่อคืนขึ้นมา ของที่ฉันพกไปไม่ได้มีมากนัก แค่เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยน ชุดดำน้ำ มีดดำน้ำ นาฬิกาดำน้ำ พวกเราไม่รู้เลยว่าภารกิจทดสอบในสุดสัปดาห์นี้จะเป็นอย่างไ ส่วนใหญ่น่าจะอยู่ใต้น้ำ (แหงอยู่แล้ว) แต่พวกปีสูงๆ ไม่ยอมบอกรายละเอียดเพิ่มเติม เดฟก็ด้วย พวกเขาถือเรื่องสัญญารักษาความลับกันจริงจังมากจนน่ารำคาญเลย

ฉันรีบตามเพื่อนๆ ไป

เราต้องลงบันไดและผ่านปีกที่อยู่ของเด็กเกรดแปดเพื่อไปยังลานกลาง ฉันเคยคิดว่าเป็นความผิดพลาดในการออกแบบภายในอันน่าหงุดหงิดอยู่นาน ต่อมาถึงค่อยเข้าใจว่าพวกเขาต้องตั้งใจจัดหอพักแบบนี้แน่ เพราะนี่หมายความว่าพวกเหยื่อปลาต้องคอยหลีกเลี่ยงให้เราหลายครั้งต่อวัน พร้อมมองดูเด็กปีหนึ่งอย่างเราด้วยสีหน้าหวาดหวั่นระคนนับถือ ส่วนพวกเราก็จะมีโอกาสให้ได้คิดทุกครั้งที่ได้เดินทางนี้ว่าถึงเราจะยังคง

ต่ำต้อย อย่างน้อยเราก็ไม่ใช่เจ้าโง่ที่นำสงสารอย่างพวกนี้ล่ะนะ พวกเขาทุกคนดูเล็กจ้อย ยังเด็ก และขี้อั่นเหลื่อเกิน ฉันสงสัยว่าปีที่แล้วเราดูเป็นแบบนั้นกันหรือเปล่า บางทีเราก็คอาจยังดูเป็นแบบนั้นสำหรับพวกปีสูงก็ได้ ฉันนึกภาพเตีฟหัวเราะออกเลย

ด้านนอก วันอันสดใสเริ่มระอุขึ้นแล้ว ขณะที่เรารีบเร่งเดินตัดผ่านสถานที่ต่างๆ ในโรงเรียน ฉันก็นึกถึงชั้นเรียนทั้งหมดที่ตัวเองจะต้องพลาดไปเพราะการเดินทางวันนี้

โรงยิมที่นี่มีกำแพงหินขาวกำแพง สนามเชือกในร่มสองสนาม ห้องโยคะร้อนและโยคะเย็น สนามบาสเกตบอล สนามแร็กเก็ตบอล สนามวอลเลย์บอล และสนามบันจี้บอล (ของโปรดของฉันเลย) แต่คาบเรียนวันศุกร์คือศิลปะการต่อสู้ ฉันคงจะหมดเวลาทั้งเช้าไปกับการถูกโยนใส่กำแพงระหว่างแข่งมัลลายุทธ์* ดังนั้นคงพูดได้ไม่เต็มปากหรือกว่าจะคิดถึงมัน

อะควอเรียม ว่ากันว่าที่นี่คือศูนย์วิจัยเอกชนที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีสัตว์ทะเลหลากสายพันธุ์ยิ่งกว่าที่พิพิธภัณฑ์อ่าวมอนเทอเรย์ ฉางหลงหรือแอตแลนตาเสียอีก เราช่วยเหลือและทำการฟื้นฟูเต่ามะเฟือง นากทะเล และสิงโตทะเล (ทุกตัวเป็นลูกน้อยสุดน่ารักสุดหวงของฉัน!) แต่วันนี้ฉันเป็นเวรชุดัปลาไหล เพราะฉันก็ลาก่อน!

สระว่ายน้ำในร่มที่นี่ประกอบด้วยสระว่ายน้ำสามสระ รวมถึงบลูโฮล สระน้ำลึกที่ใหญ่และลึกพอจะเล่นเรือดำน้ำจำลองได้ สระที่ใหญ่กว่านี้เพียงแห่งเดียวในโลกก็คือสระที่นาซา แต่ต่อให้ฉันจะชอบวิชาดำน้ำในร่มแค่ไหน ฉันก็ขอเลือกมหาสมุทรเปิดมากกว่าอยู่ดี

สุดท้ายเราก็ผ่านตึกแวร์น ปีวิจัย 'ระดับทอง' ฉันไม่รู้เลยว่าในนั้นมีอะไรบ้าง เราไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปจนกว่าจะขึ้นปีสาม ส่วนหน้าของ

* มัลลายุทธ์ (Malla yuddha) คือการต่อสู้มวยปล้ำชนิดหนึ่ง มีต้นกำเนิดจากอินเดีย

ติกแวนน์ซึ่งเป็นโลหะเคลือบทองโดดเด่นอยู่ท่ามกลางอาคารสีขาวหลังอื่นๆ ในเขตโรงเรียนประหนึ่งพื้นทอง ประตูกะจกสีเข้มของมันดูจะคอยยั่วยุฉัน อยู่เสมอ ถ้าเธอเจ๋งพอเหมือนพี่ชายของเธอ เธออาจได้เข้ามาข้างในนะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า

อาจมีคนคิดว่าในหมู่เด็กปีสามปีสี่รวมกันตั้งสี่สิบคน น่าจะมีสักคน ยินดีกระซิบกระซาบเรื่องเด็ดๆ ของชั้นเรียนระดับทองสักนิดสักหน่อย แหะน่า แต่ไม่เลย อย่างที่บอกพวกเขาเชื่อมั่นในคำสัญญารักษา ความลับกันอย่างยิ่งที่สุดและน่ารำคาญมาก บอกตามตรงฉันก็ไม่รู้ว่า ตัวเองจะปิดปากเงียบได้ขนาดนี้ไหมถ้าฉันได้เป็นรุ่นพี่ปีสูงๆ แต่นั่น ก็เป็นปัญหาของปีหน้าละนะ

ที่ลานหลัก พวกปีสี่กำลังเอกเขนกกันอยู่บนหญ้า พวกเขาเรียนจบ หมดแล้ว เหลือแค่สอบปลายภาคและพิธีจบการศึกษา เป็นคนว่าง ผู้แสนโชคดี จากนั้นพวกเขาก็จะไปเข้าชมหาวิทยาลัยดังๆ และได้ทำงาน มีอนาคต ฉันไม่เห็นดีพ แต่จะมีเลีย เลย์ แฟนสาวของเขาและกับตัน บ้านฉันโบกมือให้ฉันมาจากอีกฟากของสนาม เธอส่งภาษามือบอกว่า โชคดีนะ

ฉันส่งภาษามือตอบกลับไปว่าขอบใจ

แล้วก็บอกตัวเองว่าฉันต้องได้ใช้โชคแน่

ที่จริงฉันไม่ควรกังวลเกินไป ชั้นของเราเหลือแค่ยี่สิบคนแล้ว นี่เป็น จำนวนสูงสุดที่จะได้รับอนุญาตให้เลื่อนชั้นได้ เราเสียนักเรียนไปสิบคน ในช่วงปีเหยื่อปลาของเรา ปีนี้หายไปอีกสี่ โดยหลักการแล้วพวกเราที่เหลือ จะรอดการคัดเลือกไปได้ อีกอย่างครอบครัวฉันก็เรียนที่ ฮ.พ. มาหลายต่อ หลายรุ่น และฉันก็เป็นพรี่เพ็คตปีหนึ่งของบ้านโลมา ฉันคงต้องทำพลาด ร้ายแรงมากจริงง ถึงจะโดนคัดออก...

เอสเทอร์ เนลินญา กับฉันไปถึงรถบั๊สแทบจะเป็นคนแรกๆ แต่

แน่นอนว่าเจมีใน ทเวนไปถึงก่อนพวกเขา เขายืนอยู่ที่ประตูรถกับคลิบบอร์ดของเขา พร้อมจะตรวจรายชื่อและเตะอะไรก็ตามที่จำเป็นต้องเตะ

ฟรีเพ็คต์บ้านฉลามคนนี้ตัวสูง ผิวเข้ม และแข็งแรง ทุกคนเรียกเขาลับหลังว่าสไปเดอร์แมน เพราะเขาดูเหมือนไม่ลื้ม โมราเลสจากเรื่องสไปเดอร์-แมน : ผงาดสู่จักรวาล-แมงมุม แต่เขาไม่ได้เทโล่เคียวกันเลยสักนิด เราเจรจาสงบศึกกันไปเมื่อปีที่แล้ว แต่ฉันก็ยังไม่ชอบเขาอยู่ดี

"เนลินญา ดา ซิลวา" เขาดึงชื่อเธอแต่ไม่ยอมสบตาฉัน "เอสเทอร์ สาร์ติง ฟรีเพ็คต์อานา ดักการ ขอด้อนรับขึ้นประจำบนพาหนะของเรา"

พูดอย่างกับรถรับส่งของเราเป็นเรือรบจันแหละ

ฉันโค้งให้เขาเล็กน้อย "ขอบคุณค่ะ คุณฟรีเพ็คต์"

ดวงตาเขากระตุก เขาดูจะหงุดหงิดกับทุกอย่างที่ฉันทำ แต่ฉันก็ชอบแบบนั้นนะ ในช่วงปีเยื่อปลาของเรา หมอนี่ทำเนลินญาร้องไห้ ฉันจะไม่มีวันอภัยให้เขาแน่

เบอร์รี่เป็นคนขับรถของเราในวันนี้ เขาเป็นชายชราใจดี ทหารเรือเกษียณแล้ว เขามีรอยยิ้มเปื้อนคราบกาแฟ ผสมสีเงิน และมือตะปุ่มตะป่ำเหมือนรากต้นไม้

ดอกเตอร์ฮิววิตต์กำลังนั่งดูกำหนดการของวันนี้อยู่ข้างเขา ฮิววิตต์ยังซีดเผือด เหงื่อแตก และดูกระเซอะกระเซิงตามปกติ แกมยังมีกลิ่นเหมือนลูกเหม็น เขาสอนวิชาที่ฉันชอบน้อยที่สุดคือทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทางทะเล หรือ ท.ว.ท. พวกเราส่วนใหญ่เรียกว่าวิชา 'ทฤษฎีเวิ่นเว้อชวนท้อ' แต่บางครั้งเราก็เปลี่ยนชวนท้อเป็นคำอื่นที่ขึ้นต้นด้วยตัว จ

ฮิววิตต์เข้มงวดมาก นี่จึงไม่ใช่กลางดีสำหรับการทดสอบเลย เพื่อนๆ กับฉันนั่งทำยารถบัสให้ห่างจากเขาที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังจากเด็กปีหนึ่งทั้งยี่สิบคนขึ้นรถครบแล้ว รถบัสก็เคลื่อนตัวทันทีที่ประตูใหญ่ กองกำลังกึ่งทหารติดอาวุธครบเครื่องโบกมือและยิ้มให้

เมื่อเราออกไป เหมือนจะบอกว่าขอให้สนุกนะเด็กๆ! อย่าตายล่ะ! ฉันเดาว่าโรงเรียนมัธยมปลายส่วนใหญ่คงไม่มีการคุมกันแน่นหนาในระดับนี้ หรือมีใครลาดตระเวนจับเป็นกองทัพคอยบินวนรอบโรงเรียนตลอดเวลาแบบนี้ แต่ก็แปลกดีเหมือนกันที่เราชินกับมันได้รวดเร็วเหลือเกิน

ขณะที่เราแล่นไปบนทางหลวงหมายเลขหนึ่ง ฉันก็หันกลับไปมองโรงเรียนและเห็นมันเป็นหมู่ตึกทรงน้ำตาลก้อนสะท้อนแสงระยิบระยับอยู่สูงขึ้นไปบนหน้าผาเหนืออ่าว

ความรู้สึกหนึ่งที่แสนคุ้นเคยแล่นไปทั่วร่างฉัน ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันได้มาเรียนที่นี่ จากนั้นฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่าฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากมาเรียนที่นี่ หลังเกิดเรื่องกับพ่อแม่ของเรา นี่ก็เป็นบ้านเพียงหลังเดียวที่ได้พบกับฉันเหลืออยู่บนโลกนี้

ฉันสงสัยว่าทำไมถึงไม่เห็นเตี๊ฟช่วงอาหารเช้า หน่วยรักษาความปลอดภัยว่ายังงัยบ้างตอนที่เขารายงานเรื่องไฟรั่วนิรภัยกะพริบ มันอาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้เหมือนอย่างที่ได้พคิด

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังกำไข่มุกสีดำที่ห้อยคออยู่แน่น

ฉันจำถ้อยคำสุดท้ายที่แม่พูดกับฉันได้ เราจะกลับมาก่อนลูกจะทันรู้ตัวอีกจ๊ะ แล้วแม่กับพ่อก็จากไปตลอดกาล

บทที่ 3

"ปีหนึ่ง" ด็อกเตอร์อีวิตต์พูดคำนั้นด้วยน้ำเสียงราวกับเหยียดหยาม เขายืนอยู่กลางทางเดินระหว่างที่นั่ง มือหนึ่งยึดพนักพิงไว้ เขาหายใจเสียงดังใส่มือโครโฟน "การทดสอบในช่วงสุดสัปดาห์นี้จะแตกต่างจากที่พวกคุณคิดไว้มาก"

ประโยคนั้นดึงความสนใจพวกเราได้ทันที ทุกสายตาดูไปจับจ้องอีวิตต์

ศาสตราจารย์คนนี้มีรูปร่างเหมือนห้องดำน้ำลึกทรงระฆัง ไหล่แคบ ลู่ลงสู่เอวกว้างที่ซึ่งชายเสื้อเชิ้ตยับยู่ยี่ของเขาหลุดออกมานอกกางเกงสแล็กส์ครึ่งหนึ่ง ผมสีเทากระเซอะกระเซิงและดวงตาจ้ำน้ำเศร้าสร้อยทำให้เขาดูเหมือนอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์เวอร์ชันนั่งเก้าอี้สมการผิดพลาดมาทั้งคืน

เอสเทอร์สลับดูการ์ดข้อมูลของเธอไปมาอยู่ข้างๆ ฉัน ทือปวงหัวบนตักเธอ หางมันกระดิกโดนต้นขาฉันเบาๆ

"ในอีกสามสัปดาห์" อีวิตต์ว่าต่อ "เราจะไปถึงซานอเลฮานโดร"

จากนั้นเขาก็ร่อนเสียงกระซิบกระซาบของทุกคนแผ่ลง พวกเรามองซานอเลฮานโดรเป็นสถานที่สำหรับข้อปึง ดูหนัง และคาราโอเกะ

คืนวันเสาร์ ไม่ใช่การทดสอบปลายปี แต่ฉันว่ามันก็เป็นจุดเริ่มต้นที่สมเหตุสมผลของพวกเรา เพราะเรือของโรงเรียนมักจะทอดสมอที่ท่าเรือที่นั่น

"เราจะตรงไปที่ท่าเรือเลย" ฮิววิตต์กล่าวต่อ "ไม่อ้อม ไม่แวะซื้อขนม และพวกคุณต้องปิดโทรศัพท์ไว้"

เด็กสองสามคนบ่นอุบ ฮาร์ดิง-เพนครอฟต์คุมการสื่อสารอย่างเข้มงวดโดยใช้เฉพาะเครือข่ายภายในเท่านั้น บริเวณโรงเรียนเป็นเขตปลอดสัญญาณโทรศัพท์มือถือ อยากค้นเรื่องพฤติกรรมผสมพันธุ์ของแมงกะพรุนเหราว ไม่มีปัญหา แต่ถ้าอยากดูยุงล่ะก็ โชคดีแล้วกัน

พวกคุณครูบอกว่ันก็เพื่อให้เรามีสมาธิกับงาน แต่ฉันสงสัยว่ันเป็นมาตรการรักษาความปลอดภัยอีกอย่างมากกว่า เหมือนรั้วนิรภัยใต้น้ำ ยามติดอาวุธ หรือพวกโดรนลาดตระเวน ฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอก รู้แต่ว่ันมันต้องเป็นอย่างนี้แหละ

ปกติเวลาเข้าเมือง พวกเราจะกลายเป็นเหมือนฝูงวัวระหายนุ่งห่มบ่น้ำลายทีเดียว เราจะรู้กันไปยังสถานที่แรกที่ปล่อยสัญญาณไวไฟฟรีและดื่มด่ำไปกับมัน

"ครูจะบอกคำสั่งต่อไปเมื่อเราอยู่ในทะเลกันแล้ว" ฮิววิตต์กล่าว "ตอนนี้รู้ไว้เท่านี้ก็พอ วันนี้พวกคุณจะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วโรงเรียนของเราทำอะไรกันแน่ และโรงเรียนก็จะได้รู้ว่าพวกคุณจะมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่โรงเรียนต้องการหรือไม่"

ฉันก็อยากคิดว่าฮิววิตต์แค่พยายามขู่ให้เรากลัวอยู่หรอก แต่ปัญหาก็คือเขาไม่เคยขู่เล่นๆ ถ้าเขาบอกว่าเราจะได้รับการบ้านสุดสัปดาห์เพิ่ม เราก็จะได้จริง ถ้าเขาออกปากคาดการณ์ว่าพวกเราเก้าสิบเปอร์เซ็นต์จะสอบตกในการสอบวิชาเขาคครั้งหน้า เราก็จะตกจริง

ทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทางทะเลควรจะเป็นวิชาเบาๆ และสนุกสนาน เพราะเราจะได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการครุ่นคิดพิจารณาว่าอีกหนึ่งร้อย

หรือสองร้อยปีข้างหน้าเทคโนโลยีทางทะเลจะหน้าตาเป็นยังไง หรือถ้าวิทยาศาสตร์พัฒนามาในอีกรูปแบบหนึ่งจะเกิดอะไรขึ้น จะเป็นยังไง ถ้าเลโอนาร์โด ดา วินชีพัฒนาระบบโซนาร์ไปไกลกว่านี้ตอนเขาค้นพบมันในปี 1490 แล้วถ้าแบบแปลน 'เรือประดาน้ำ' ของเดรบบิล* ไม่ได้สูญหายไปไหนทศวรรษ 1600 หรือถ้าแผนสร้างเรือดำน้ำพลังงานใต้น้ำไร้ออกซิเจนของมอนตูริโอล** ไม่โดนปิดตกไปเพราะขาดงบประมาณในปี 1867 ละจะเกิดอะไรขึ้น เทคโนโลยีของเราในทุกวันนี้จะก้าวหน้ามากกว่านี้ไปอีกหรือเปล่า

คิดเรื่องพวกนี้ก็เจ๋งดี แต่ก็...ไม่ได้จับต้องได้เท่าไร ปัญหาคือฮิวิตต์ทำเหมือนกับว่าคำถามของเขามีคำตอบตายตัว แต่นั่นมันเป็นทฤษฎีนะ จะมาให้คะแนนปีลปในรายงานของนักเรียนเพียงเพราะความคิดของพวกเขาไม่ตรงกับตัวเองได้ยังไง

ยังงี้ก็แล้วแต่ฉันหวังจริงๆ ว่าผู้พันอาเปซ ศาสตราจารย์วิชากลยุทธ์ทางทหารของเราจะมากำกับดูแลการเดินทางครั้งนี้ หรือไม่ก็ด็อกเตอร์ไคนต์ ครูสอนพละของเราก็ได้ ฮิวิตต์น่าจะเดินอยู่ย้ายไปแค่มิที่ฟุตก็หอบแล้ว ฉันมองไม่เห็นทางเลยว่าเขาจะมอดัดสินผลการทดสอบที่น่าจะเป็นการใช้พละกำลังได้น้ำอย่างหนักหน่วงได้ยังไง

ฮิวิตต์ส่งไมโครโฟนต่อไปให้เจมีโน ทเวน เจมเป็นผู้คิดกิจกรรมกลุ่มในช่วงสุดสัปดาห์นี้ให้พวกเรา เราจะถูกแบ่งเป็นห้าทีม ทีมละสี่คน โดยต้องมีสมาชิกจากบ้านทุกหลัง แต่ก่อนหน้านั้นเขามีกฎต้องบอกเราสักสองสามข้อ

เขาต้องมีกฎแน่นอนอยู่แล้ว ช่างสมกับบ้านฉลามซะจริง ถ้าลองให้เขา

* คอร์เนลิส เดรบบิล (Cornelis Drebbel) คือวิศวกรและนักประดิษฐ์ชาวดัตช์ เป็นผู้คิดค้นเรือดำน้ำลำแรกของโลก

** นาร์ซิส มอนตูริโอล (Narcis Monturiol) คือนักเขียนและนักประดิษฐ์ชาวสเปน ผู้คิดค้นเรือดำน้ำที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์พลังงานใต้น้ำ

ไปคุมทีมฟุตบอลเด็กเล็กล่ะก็ เขาจะพ้อฝันว่าตัวเองช่างยิ่งใหญ่ แล้วก็คงจะฝึกให้เด็กๆ เดินแถวพร้อมกันอย่างสมบูรณ์แบบได้ภายในหนึ่งสัปดาห์ จากนั้นก็จะประกาศสงครามกับทีมเพื่อนบ้าน

เขาเริ่มพาล่มกฏกติกาสุดโปรดของเขา แล้วฉันก็เริ่มใจลอยไปเรื่องอื่นขณะมองออกไปนอกหน้าต่าง

ทางหลวงคดเคี้ยวจากหัวโค้งหนึ่งไปอีกหัวโค้งหนึ่ง อ้อมวนรอบหน้าผา ช่วงขณะหนึ่งคุณจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากต้นไม้ แต่ต่อมากลับมองไล่ไปตามแนวชายฝั่งทอดยาวกลับไปได้ถึง ฮ.พ. เลยทีเดียว เมื่อเห็นโรงเรียนได้ชัดเต็มตา ฉันก็เห็นบางอย่างแปลกๆ ในอ่าว ฟองคลื่นเส้นบางๆ กำลังมุ่งหน้าเข้าไปหาเชิงผา ตรงจุดที่დეფกับฉันดำน้ำกันเมื่อเช้าพอดี ไม่รู้ว่าอะไรเป็นต้นกำเนิดคลื่น ที่นั่นก็ไม่มีเรือใบ และคลื่นนั้นก็เคลื่อนที่เร็วและพุ่งตรงเกินกว่าจะเป็นสัตว์ทะเล มีแรงบางอย่างขับเคลื่อนมันอยู่ได้น้ำ

ท้องใต้ของฉันให้ความรู้สึกเหมือนกำลังร่วงหล่นอีกครั้ง

แนวฟองคลื่นแยกออกเป็นสามแฉกดูราวกับตรีศูล ง่ามของมันทะยานไปทีมแห่งแนวชายฝั่งข้างใต้โรงเรียน

"เฮ้!" ฉันเรียกเพื่อนๆ "เฮ้ ดูสิ!"

เมื่อเอสเทอร์กับเนลินญามาถึงหน้าต่าง ภาพนั้นก็หายไปเบื้องหลังต้นไม้และหินผาแล้ว

"อะไรเธอ" เนลินญาทถาม

แต่แล้วคลื่นอัดจากแรงปะทะก็พัดใส่เรา รถบัสสะเทือน หินก้อนใหญ่กลิ้งระเนระนาดลงมาที่ถนน

"แผ่นดินไหว!" เจมถึงกับทิ้งไมโครโฟนพร้อมคว้าหนังสือที่ใกล้ที่สุดไว้เพื่อประคองตัวเอง ส่วนด็อกเตอร์อีวิตต์โดนเหวี่ยงกระแทกหน้าต่างดังโครม

รอยร้าวปริแยกอยู่บนพื้นยางมะตอยขณะที่เราไถลไปทางรั้วถนน
เหล่าเด็กปีหนึ่งที่ได้รับการฝึกมาอย่างดียิ่งพวกเราทั้งสี่สิบคนก็วิ่งร้องลั่น
เหมือนเด็กอนุบาล

เบอร์รีหาทางควบคุมรถบัสได้ในที่สุด

เขาผ่อนคลายความเร็วลงพลาหาจุดจอดรถ เราเลี้ยวอีกโค้งหนึ่ง แล้ว
ฮ.พ. ก็ปรากฏสู่สายตา เว้นเสียแต่ว่าในตอนนั้น...

เอสเทอร์ก็รีบออกมาทำให้ท็อปเริ่มครางหงิกอยู่บนตักเธอ ในขณะที่
เนลลินผูกคมือแนบกระจก "ไม่...ไม่มีทาง ไม่นะ"

ฉันทะโกน "เบอร์รี หยุด! หยุดตรงนี้แหละ!"

เบอร์รีตีรถเข้าจุดจอดข้างทางซึ่งเป็นจุดชมวิวจุดหนึ่งที่นักท่องเที่ยวน
สามารถถ้ายูมมหาสมุทรแปซิฟิกได้ วิวดร่งนี้เปิดโล่งไปจนถึง ฮ.พ. แต่บัดนี้
ไม่เหลืออะไรให้ชมแล้ว

พวกเรา กำลังร้องให้ ใบหน้าแนบกับกระจกหน้าต่าง ภายใน
ของฉันทบิตเกลียวด้วยความไม่เชื่อ

คลื่นอัดจากแรงปะทะครั้งที่สองกระแทกใส่เรา เราเฝ้าดูด้วย
ความพรันพิริ่งขณะที่ก้อนผืนดินขนาดมหึมาอีกก้อนทลายลงไปใ้อ่าว
ลากเอาน้ำตาลก้อนแสนสวยส่วนที่ยังเหลืออยู่เหล่านั้นลงไปด้วย

ฉันทะเบียดเสียดไปตามทางเดินระหว่างที่นั่ง ก่อนจะทุบประตูรั้วๆ จน
เบอร์รีเปิดให้ ฉันทวิ่งไปที่ริมขอบผาและคว้ารั้วเหล็กกันถนนยื่นเฉียบไว้

ฉันทพบว่าตัวเองกำลังพิมพ์สวดภาวนาด้วยความสิ้นหวัง
"องค์เทพตรีเนตร พระคิเว ผู้หล่อเลี้ยงสรรพสิ่งทั้งปวง โปรดช่วยให้เรา
รอดพ้น..."

แต่ไม่มีใครรอดพ้นทั้งนั้น

พี่ชายฉันทอยู่ในโรงเรียนนั้น เช่นเดียวกับคนอื่นหนึ่งร้อยห้าสิบคน
และอะควอเรียมที่เต็มไปด้วยสัตว์ทะเล ชายฝั่งแคลิฟอร์เนียหนึ่งตารางไมล์

เพิงถล่มลงสู่มหาสมุทร

ฮาร์ดิง-เพนคروฟต์อะคาเดมี่หายไปแล้ว

ครอโยยา

DAUGHTER OF THE DEEP

มรดกฉบับใต้ทะเลลึก
Rick Riordan เขียน
นวนุศย์ แปล

จำนวน 416 หน้า
ราคา 429 บาท

DAUGHTER OF THE DEEP

Copyright © 2021 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through
the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC.
All rights reserved.

From DAUGHTER OF THE DEEP by Rick Riordan.
Illustrations © 2021 by Lavanya Naidu.
Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3129-2

ภาพประกอบปก Krisedge Vk

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ฮาร์ดิง-เพนক্রอฟต์อะคาเดมีคือโรงเรียนเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลที่ดีที่สุด
เคยส่งออกบุคลากรทรงคุณภาพสู่องค์กรชั้นนำระดับโลกมาแล้วจากรุ่นสู่รุ่น
‘อานา ดักการ’ เป็นนักเรียนชั้นปีหนึ่ง... และจะเลื่อนเป็นปีสองในอีกไม่ช้าไม่นาน
ขอเพียงผ่านการทดสอบช่วงสุดสัปดาห์นี้ไปได้
นั่นควรจะเป็นเรื่องเดียวในช่วงเวลานี้ที่อานาต้องกังวล
เพียงแต่หายบะมิกมาเยือนโดยปราศจากสัญญาณเตือน
ด้วยการโจมตีเดียวของศัตรู ทุกสิ่งในชีวิตเธอก็กลับตาลปัตร
การทดสอบที่นักเรียนปีหนึ่งตั้งตารอคอยแปรเปลี่ยนเป็นโมฆะแห่งความเป็นจริง
ความลับที่ซ่อนเร้นมานานกว่าหนึ่งศตวรรษ...
พันธกิจของฮาร์ดิง-เพนক্রอฟต์... บุกรัพย์ได้สมบูรณ์ในตำนาน...
สารพันปัญหาหาโกมเข้ามาเป็นคลื่นลูกยักษ์ ผลักดันให้อานาเดินไปบนเส้นทางที่ใครก็ไม่คาดฝัน
เธอต้องนำทางผองเพื่อนฝ่าสถานการณ์วิกฤตและโศกฏปริศนาที่ปรากฏตรงหน้าให้ได้
เพราะบททดสอบใหญ่ (ที่ไม่มีใครร้องขอ) นี้... มีชีวิตของพวกเขารอทุกคน
และอาจรวมถึงชะตากรรมของโลก... เป็นเดิมพัน

เข้าสู่โลกจินตนาการ

กดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3129-2

9 786160 631292

ราคา 429 บาท

www.enter-books.com